

Ponedeljek: ODPRTO MORJE ŽIVLJENJA JE PRED NAMI

Bog. Življenje. Morje. Bog. Prihodnost. Sreča. Bog. Morje življenja. Neomejene možnosti. Bog. Svoboda izbiranja in odločanja. Ko presežem samega sebe, takrat zares ljubim. Bog.

Titanik je odplul iz Southamptona. 269 metrov dolga ladja čezoceanka, 2223 potnikov, najvišja hitrost 23 vozlov (43 km/h), saloni po vzoru Versaillesa, ljudje različnih družbenih razredov in temu primerna omejenost gibanja v prostorih.

A ni to naš vsakdanjik? Vsak dan toliko kilometrov v šolo, tam po razredih, popoldne s prijatelji, prijaznimi ali manj prijaznimi. Vendar je vsak od njih dar, vsakega imamo radi na drugačen način in vsakega poznamo drugače. Nekateri nam pomenijo več, tudi simpatije, prve šolske ljubezni ali najhujše nasprotnike na nogometnem igrišču. Toda sami smo kapitani svojih življenj.

Ali kdaj razmišljam o sošolcu ali znancu, ki ni tako priljubljen, ki ga ne marajo, mogoče o njem slabo govorijo? A kdaj pristopim in se poskušam pogovoriti, mu ponuditi roko? Kaj pa v župniji; poznam koga, za katerega vem, da bi mu veliko pomenilo prijateljstvo z nekom, ki ga ne bi opomnil za vsako napako, ki bi ga razumel, ko ga tudi domači ne? A ga kdaj povabim na žurko s svojimi prijatelji in mu dam priložnost?

Preden zaplujesh na to pot življenja, je najnujnejše, da se zaveš, da je najprej potrebno izbrati smer, nastaviti kompas ali se orientirati po zvezdah. Tudi če nas čeri življenja spravijo s točno načrtane poti, vedno najdemo pot nazaj. Široke poti navadno ne osrečujejo, vendar so lažje; strme in ozke poti pa prinašajo s sabo ob naporih tudi polno radosti in veselja. Kaj pa moja pot? Kako jaz vidim načrtano smer moje življenja?

*Glej, ta naš svet,
tako je lep kot lepe sanje.
Življenje imej za prekrasno potovanje.
Grde stvari naj ti te radosti ne vzamejo,
ker srečni so le, ki srečo res dojamajo.
(A. Smolar)*

**Moj čas v puščavi je dragocen.
Ne pustim, da bi mi ga kdo vzel. Ne bom ga kratil drugim.**

Torek: NAŠA SMER ZA PLOVBO

Kapitan Titanik dobro pozna, ves čas poskuša biti realen, vendar je podrejen objestnežem, lastnikom te ladje ... Zahtevajo hitro plovbo, do najvišjih zmoglosti, od kapitana pa je odvisno, kam bodo prispeli, če sploh bodo prispeli ... Graditelji Titanika so razglašali, da je skoraj nepotopljiv, potniki so verjeli, da se mu nič usodnega ne more zgoditi, tudi kapitan je pripel rešilnih čolnov le za polovico potnikov. Pomisliti na nesrečo ni bilo primerno njihovem družbenemu razredu ...

Jaz sem kapitan svoje ladje življenja, jaz jo usmerjam. Okoli mene so ljudje, ki to pot preusmerjajo, nekateri zavestno, nekateri pa se tega niti ne zavedajo. Pa vendar vplivajo name. Sam določam hitrost svojega življenja, počitek, varne in nevarne poti, koliko se bom približal tistim skalam, ki me lahko zaznamujejo za celo življenje, mogoče lahko celo potonem. Ali pa sem sam objestnež, ki skušam s svojim brzenjem pogubiti ljudi okoli sebe?

Še tako abstraktne besede so kaj hitro lahko realnost. Prva večja žurka, preveč oz. sploh - alkohol, in padem lahko, da se komaj poberem ali pa se sploh ne več ... toda, lahko se pred tem tudi obvarujem. Lahko sem frajer na drugačen način kot moji sovrstniki. Lahko "razturim" s svojim znanjem kitare ali pa pravo umetnostjo plesa ali pa s kakimi zgodbicami ali vici; lahko vse skupaj motiviram za kak odštekan skupinski bans. Za to ne potrebujem opitih sivih celic in nestabilnega organa za ravnotežje. Mogoče mi bo kdo po takem žuru celo hvaležen.

Naša smer je Jezus, kompas, ki nas vedno približuje k njemu pa je Božja beseda. Imam cilje v življenju? Kaj pa moja izobrazba, moje aktivnosti v župniji? Kaj pa če so me gledanje televizije, internet, mobilni telefončki ali kaj materialnega tako zaslužnili, da ne znam najti časa kdaj tudi za Sveto pismo ali kako dobro delo? "V življenju ne moremo biti vsak dan srečni, štejejo pa dejanja." Se kdaj potrudim razveseliti ljudi okoli sebe s pozornostjo, ki ima simbolični pomen? Vse to je moja pot, je moja smer.

Danes sem se že več časa uspel zbrati v puščavi. Ta ura je skoraj že prekratka.

**Moj čas v puščavi je dragocen.
Ne pustim, da bi mi ga kdo vzel.
Ne bom ga kratil drugim.**

Saj se niti še začel nisem pogovarjati s samim seboj, kaj šele, da bi se spoznal. Jutri je še en dan - pohod v hribe.

*Ali mi je kaj do tega življenja?
Mi je! Iskra sem, ki je posvetila v neizrekljivo,
drobna kal in življenje samo, živo!
V meni se krog konča in nanovo začneja.
(E. Fritz)*

Torek: NAŠA SMER ZA PLOVBO

BERILO: Vesoljni potop kot posledica človeške hudobije
1 Mz 7,7-12.17-24

Noe in z njim njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov so šli v ladjo, da bi se rešili pred vodami potopa. Od čistih živali in od živali, ki niso čiste, od ptic in od vsega, kar lazi po zemlji, je prišlo po dvojce k Noetu v ladjo, samci in samice, kakor je Bog zapovedal Noetu.

Po sedmih dneh so vode potopa prišle na zemljo.

V šeststotem letu Noetovega življenja, na sedemnajsti dan drugega meseca, so začeli bruhati vsi studenci velikih globin in odprle so se nebesne zapornice. Štirideset dni in štirideset noči je deževalo na zemljo.

In potop je bil na zemlji štirideset dni. Vode so narasle in vzdignile ladjo, tako da je splavala nad zemljo.

Vode so se dvignile in zelo narasle na zemlji, ladja pa je plavala na vodi. Vode so čedalje huje naraščale na zemlji in pokrile vse visoke gore, kar jih je pod vsem nebom.

Vzdignile so se za petnajst komolcev nad vrhove in pokrile gore.

Tako je preminilo vse meso, ki se je gibalo po zemlji: ptice, živina, zveri in vsa drobna bitja, ki mrgolijo po zemlji, in vsi ljudje.

Pomrlo je vse, kar je imelo v nosnicah dih življenja in je živelo na kopnem.

Iztrebil je s površja zemlje vse, kar živi: ljudi in živino, laznino in ptice neba; iztrebljeni so bili z zemlje. Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji.

EVANGELIJ: Jezus pomiri vihar
Lk 8,22-25

Nekega dne je s svojimi učenci tudi on stopil v čoln in jim rekel:

"Prepeljimo se na drugo stran jezera!" In so odrinili.

Medtem ko so se peljali, je zaspal. In nad jezero je prihrumel silen vihar. Čoln je napolnila voda in bili so v nevarnosti.

Pristopili so torej, ga prebudili in rekli: "Učenik, Učenik, izgubljeni smo!" In vstal je ter zapretil vetru in razburkani vodi. Ponehala sta in nastala je tišina.

Rekel jim je: "Kje je vaša vera?" Obšel jih je strah, začudili so se in govorili med seboj: "Kdo neki je ta, da ukazuje celo vetrovom in vodi in so mu pokorni?"

Ponedeljek: ODPRTO MORJE ŽIVLJENJA JE PRED NAMI

BERILO: Prvi človek pred izbiro dobrega in slabega
1 Mz 2,4b-9.15-17

Na dan, ko je GOSPOD Bog naredil zemljo in nebo, še ni bilo nobenega poljskega grmičja na zemlji in trava še ni rastla na polju, kajti GOSPOD Bog še ni pošiljal dežja na zemljo in ni še bilo človeka, da bi polje obdeloval.

Iz zemlje pa se je vzdigovala vlaga in namakala vso površino polja. GOSPOD Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša.

GOSPOD Bog je zasadil vrt proti vzhodu v Edenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval.

GOSPOD Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega.

GOSPOD Bog je človeku zapovedal in rekel: "Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl."

EVANGELIJ: Jezusov krst in hudičeve skušnjave
Mr 1,9-13

Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jordanu.

Brž ko je stopil iz vode, je zagledal nebesa, ki se razpirajo, in Duha, ki se je spuščal nadenj kakor golob. In zaslišal se je glas iz nebes: "Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje."

Takoj nato ga je Duh odvedel v puščavo. V puščavi je bil štirideset dni in satan ga je skušal. Bil je med zvermi in angeli so mu stregli.

Sreda: "SONCE, VODA, ZRAK, SVOBODA ... PA LJUBEZEN, MLADOST, USKOVNICA IN BOG"

Rose De Witt Butaker (Kate Winslet), 17 letno dekle, ki se duši pod togo omejenostjo in pričakovanjem tedanje visoke družbe, se zagleda v revnega Jacka Dawsona (Leonardo Di Caprio), katerega energija in čistost duha sta jo prevzela. Ko ji odpre oči za svet, ki leži zunaj njene zlate kletke, začne njuna prepovedana ljubezen dosegati neslutene razsežnosti, ki odmevajo iz preteklosti v sedanost. Nič na svetu ju ni moglo ločiti, niti nekaj tako nepredstavljivega, kot je potop Titanika. Rose je v pripovedi priznala, da je takrat spoznala pravo vrednost življenja, tistega, ki ga še mora videti in doživeti. Na začetku je bila prodana nevesta in nemočna upornica, ki se je v boju za življenje prelevila v pravo bojovnico, pa čeprav le z namenom da preživi in preostanek življenja nameni življenju samemu.

Tudi jaz še ne poznam vseh širin življenja. Sem kot kapljica v morju, ki se borim za svoj obstanek in se neprestano spreminjam v svoji sestavi. Borim se, da ne izhlapi. Vendar brez mene ocean ne bi bil to, kar je. Jaz ga naredim drugačnega. Jaz v njem sem resničnost.

Mogoče se mi kdaj zdi, da me vodi tok dogodkov in da mu nisem kos? Ali sem se vpisal v želeno šolo ali pa sem zaradi svoje malomarnosti zgrešil želeno pot do izobrazbe za malenkost? Sem se bil pripravljen s starši pogovoriti o svojih težavah, šolskih, osebnih, vprašanih mojega odraščanja in spoznavanja samega sebe? Še je čas, da zberem pogum, energijo in se podam na želeno pot. Smer je znana, samo po kompasu se moram orientirati.

"Pohod me je malo utrudil in sončni žarki v travi so me preveč božali ... med puščavo sem malo zadremal." Nič za to, si se vsaj malo oddahnil in si nabral moči za pot naprej. Ne pozabi se vsak dan odločiti za življenje.

Moj čas v puščavi je dragocen.
Ne pustim, da bi mi ga kdo vzel. Ne bom ga kratil drugim.

Diham.
Vdihavam in izdihavam
sonce.
(S. Makarovič)

Četrtek: BISERI SE SKRIVAJO V GLOBINAH ODPRTEGA MORJA

Tistega večera, 14. aprila 1912, je Titanik mirno plul v zelo mrzlo noč nad Atlantikom, kar pa ni bilo pomembno za potnike, ki so se zabavali v notranjosti največjega, najsodobnejšega in najbolj luksuznega premičnega predmeta, ki ga je do takrat zgradil človek. Naenkrat so slišali panično zvonjenje in precej vrveža v okolici kapitanove kabine. Titaniku so ladje poslale kar nekaj opozorilnih signalov o ledenih gorah, a kljub temu je ladja hitro plula svojo pot. Kasneje se je Titanik možno

zamajal ob trku v ledeno goro in počasi začel toniti ter v slabih treh urah potonil. Titanik je bil biser tistega časa in se še danes skriva, 3837 metrov pod morsk gladino. Biser tistega časa, ki se je čez noč prelevil v osamljeno starino neprecenljive vrednosti. S seboj je popeljal 1498 ljudi.

Malo ironično, pa vendar je med drugimi tudi ta "biser" skrit v globinah morja. Ni potrebno, da bisere iščemo tako kot je to storil dr. Robert Ballard, ko je leta 1985 z odpravo Titanik tudi našel.

Mi ne iščemo takih biserov. Biseri večnega življenja so naša dobra dela, naš način življenja, naš odnos do soljudi in do življenja. Romanca med Rose in Jackom je samo podoba prijateljstev in dni, zaradi katerih se preteklosti spominjamo, iz katerih črpamo za v naprej. Zase, za naše prijatelje, za življenje in za večnost.

Tudi tukaj na Uskovnici poskušajmo največ narediti iz sebe, se potruditi v tistih rečeh, za katere še vedno ne verjamemo, da jih zmoremo. Narediti nekaj, kar sicer ne znam, bo zame največji uspeh. Ko se enkrat navadim, da bom dober, tega ne bom več pozabil.

Tudi v današnji puščavi nisem bil/a sam. Ob mojem premišljevanju se z mano smeje On, ki je dal Sonce in Ljubezen. Gospod, nauči me, da bom odločitve vedno znal sprejemati s srcem.

Moj čas v puščavi je dragocen.
Ne pustim, da bi mi ga kdo vzel. Ne bom ga kratil drugim.

Tvoja duša so tvoje oči,
natančna mera čistosti in lomljenja svetlobe.
(B. A. Novak)

Sreda:

"SONCE, VODA, ZRAK, SVOBODA ... PA LJUBEZEN, MLADOST, USKOVNICA IN BOG"

BERILO: Voda iz skale
2 Mz 17,1-7

Vsa skupnost Izraelovih sinov se je na GOSPODOVO povelje odpravila po poti iz Sinske puščave od postaje do postaje. Ko so se utaborili v Refidímu, tam ni bilo vode, da bi ljudstvo moglo piti. Zato so se prepirali z Mojzesom; rekli so: "Dajta nam vode, da bomo pili!" Mojzes jim je rekel: "Kaj se prepirate z menoj? Zakaj preizkušate GOSPODA?" Ljudstvo je bilo tam žejno in tako je godrnjalo zoper Mojzesa: "Zakaj si nas izpeljal iz Egipta, da z žejo pomoriš nas, naše otroke in našo živino?" In Mojzes je vpil h GOSPODU ter rekel: "Kaj naj storim s tem ljudstvom? Še malo in kamnali me bodo." GOSPOD je rekel Mojzesu: "Pojdi pred ljudstvom in vzemi s seboj nekaj Izraelovih starešin! Tudi palico, s katero si udaril Nil, vzemi v roko in pojdi! Glej, stal bom pred teboj tam na skali na Horebu. Udari po skali in iz nje bo pritekla voda, da bo ljudstvo moglo piti!" Mojzes je storil tako pred očmi Izraelovih starešin. In dal je temu kraju ime Masa in Meríba, ker so se Izraelovi sinovi prepirali in preizkušali GOSPODA ter rekli: "Ali je GOSPOD med nami ali ne?"

EVANGELIJ: Jezus hodi po vodi
Mt 14,22-33

In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam. Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. [r] [O] Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: "Prikazen je." Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: "Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!" Peter mu je odgovoril in rekel: "Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi." On mu je dejal: "Pridi!" In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: "Gospod, reši me!" Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: "Malovernež, zakaj si podvomil?" In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: "Resnično si Božji Sin."

Četrtek:

BISERI SE SKRIVAJO V GLOBINAH ODPRTEGA MORJA

BERILO: Kako je Pavel postal apostol
Gal 1,11-20

Izjavljam vam torej, bratje: evangelij, ki sem ga oznanil, ni po človeku. Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa. Slišali ste namreč, kako sem nekoč živel v judovstvu, kako sem zagrizeno preganjal Božjo Cerkev in jo skušal uničiti. Po svoji strastni vnemi za očetna izročila sem v judovstvu prekašal mnoge sovrstnike in rojake. Ko pa se je Bogu, ki me je izbral že v materinem telesu in me poklical po svoji milosti, zdelo prav razodeti v meni svojega Sina, da bi ga oznanjal med pogani, se nisem zatekel k mesu in krvi, pa tudi v Jeruzalem nisem šel k tistim, ki so bili apostoli pred mano, temveč sem se odpravil v Arabijo, potlej pa sem se vrnil v Damask. Pozneje sem po treh letih šel v Jeruzalem, da bi se spoznal s Kefom, in pri njem sem ostal petnajst dni. Nobenega drugega apostola nisem videl, samo Jakoba, Gospodovega brata. Pred Bogom vam zagotavljam, da to, kar vam pišem, ni laž. Nato sem šel v pokrajine Sirije in Kilikije. Cerkvam po Judeji, ki so v Kristusu, sem bil osebno nepoznan. Le slišali so: "Tisti, ki nas je nekoč preganjal, zdaj oznanja vero, ki jo je nekoč skušal zatreti." In slavili so Boga v meni.

EVANGLIJ: Odrini na globoko

Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru, je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže. Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna. Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: "Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!" Simon mu je odgovoril: "Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže." In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati. Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se začela potapljati. Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: "Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!" Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim, prav tako pa tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika. Tedaj je Jezus rekel Simonu: "Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi." In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.

Petek: PLOVBA PO ODPRTEM MORJU VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

Titanik je bil ena ladja, ena plovba in en pojem v tistem času. V povezavi z njim se je spletlo še in še bolj ali manj resničnih zgodb. Tudi ta, po kateri je bil posnet film Jamesa Camerona v letu 1997. Toda, kot nas ta zgodba opomni že na samem začetku, je katastrofa neizogibna.

Mi pa smo vsak dan postavljeni na široko morje upanja, smeha, veselja, sreče, včasih tudi razočaranja in bede. Ne smemo pustiti, da bi nas napuh tako prevzel, da bi ne videli skušnjav hudega. Vsak dan znova se odločamo za prijaznost, dobroto, prijatelje, mir. Vsak dan se učimo odpuščati, sprejemati in ljubiti. Vsak dan znova moramo znati pravilno živeti in krmariti svoj čolnic življenja.

SPOVEM SE

Spovem se svojih pregreh. Skloni se k meni. Ti, ki zapeljivi škrlat spreminjaš v čisto belino, prisluhni. Še nikoli Te nisem zatajila, nisem imela prave priložnosti. Ne prilaščam si tuje lastnine, le kaj bi rekli ljudje, če bi kradla! V templju si izberem cestinarjevo mesto, v vsakem oziru je najbolj varno. Delavce v svojem vinogradu plačuješ enako, zato prihajam tja med zadnjimi. Ne moreš mi očitati zapeljevanja, lahkotni pogledi srepijo iz moških oči; kvečjemu raznežim se, saj sem vendar ženska. Nikogar nisem pobila z gorjačo, ujedljivih besed mi menda ne boš zameril. Spoštujem Tvoje služabnike, z nekaterimi se prijateljsko tikam. Mera mojih dobrih del sega čez rob, drugi ljudje so veliko manj radodarni. Usmiljeni Oče, nakloni mi milost: odvzemi mi težko breme popolnosti in daj, da dozorim ob svojih slabostih. Amen. (Berta Golob)

Danes je posebej dobra priložnost, da očistim svoje srce, da ga odprem novim idejam, novi moči, novi dozi božje bližine. V čisti hiši se gostje dobro počutijo. Še bolje pa se počutijo, če je odnos z gostitelji dober. Tako smo tudi mi vsak dan gostje v Jezusovem objemu. Zato je dobro, da se z njim odkrito pogovorimo o težavah, o nesrečah in grehah, ki nas spremljajo skozi vsakdanjik. Kot milo za tuširanje nam tudi spoved pomaga, da se očistimo. Danes ne bom izpustil enkratne priložnosti, ki jo imam tukaj, v osrčju narave, med zelenjem na Uskovnici. Po spovedi bom drugačen. Danes bom Novi človek.

To uro puščave sem izkoristil za dobro spraševanje vesti, za čakanje na spovednika in za malico v tišini. Tišina me še bolj oplemeniti. Tako vem, da znam polušati.

Moj čas v puščavi je dragocen. Ne pustim, da bi mi ga kdo vzel. Ne bom ga kratil drugim.

Petek: PLOVBA PO ODPRTEM MORJU VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

BERILO: Ljubimo, ne z besedo, temveč v dejanju in resnici
1 Jn 3,1-7.11.16-18

Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas zato ne spoznava, ker ni spoznal njega. Ljubi, zdaj smo Božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Vemo pa, da mu bomo podobni, ko se bo razodel, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je, in vsak, kdor ima to upanje vanj, se očičuje, kakor je tudi on čist. Vsak, kdor greši, ravna tudi nepostavno, kajti greh je nepostavnost. Vi veste, da se je On razodel, da bi odvzel grehe, da pa v njem ni greha. Kdor ostaja v njem, ne greši; kdor pa greši, ga ni videl in ga ni spoznal. Otroci, nihče naj vas ne zapelje. Le kdor ravna pravično, je pravičen, kakor je pravičen on. Od začetka ste slišali tole oznanilo: Ljubimo drug drugega. Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. In takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate. Kako more Božja ljubezen ostati v človeku, ki ima premoženje tega sveta in vidi, da je brat v pomanjkanju, pa zapira svoje srce pred njim? Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.

EVANGELJ: Vstali Jezus zahteva ljubezen
Jn 21,1-9.12.15-18

Potem se je Jezus spet razodel učencem pri Tiberijskem jezeru. Razodel pa se je takóle: Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj. Simon Peter jim je rekel: "Ribe grem loviti." Dejali so mu: "Tudi mi gremo s teboj." Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli. Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus. Jezus jim je rekel: "Otroci, imate kaj hrane?" Odgovorili so mu: "Nič." Tedaj jim je rekel: "Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli." Vrgli so jo, pa je zaradi obilice rib niso mogli več izvleči. Tisti učenec, ki ga je Jezus ljubil, je rekel Petru: "Gospod je." Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal vrhnje oblačilo, ker je bil gol, in se vrgel v jezero. Drugi učenci so pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev. Ko so stopili na kopno, so na tleh zagledali žerjavico in na njej ribo ter kruh. Jezus jim je rekel: "Pridite jest!" Toda nobeden izmed učencev si ga ni drznil vprašati: "Kdo si ti?"; vedeli so namreč, da je Gospod. Ko so pojedli, je Jezus rekel Simonu Petru: "Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?" Rekel mu je: "Da, Gospod, ti veš, da te imam rad." Rekel mu je: "Hrani moja jagnjeta!" Spet, drugič, mu je rekel: "Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?" Rekel mu je: "Da, Gospod, ti veš, da te imam rad." Rekel mu je: "Pasi moje ovce!" Tretjič mu je rekel: "Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?" Peter se je užalostil, ker mu je tretjič rekel: "Ali me imaš rad?" in mu je rekel: "Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad." Jezus mu je rekel: "Hrani moje ovce!" Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš."